

33. Răpit până în al treilea cer

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 12.1-6

Acest pasaj este punctul culminant al apărării lui Pavel. Experiențele menționate mai devreme au lăsat pe falșii apostoli mult în urmă, dar acum primesc și restul. Nici unul dintre acești învățători falși nu se putea referi la o experiență precum cea descrisă aici de Pavel. Acest lucru trebuia să clarifice o dată pentru totdeauna că ei nu puteau fi pe același nivel cu el. Și nu pentru că el era atât de puternic; el sublinia mereu acest lucru. Acest pasaj tratează o onoare deosebită, pe care Dumnezeu i-a acordat-o, și anume răpirea lui în al treilea cer. Pentru corinteni, aceasta trebuia să fie dovada decisivă că Pavel era cu adevărat un adevărat slujitor trimis de Dumnezeu. Faptul că Pavel nu este preocupat nici aici de propria glorie, poți vedea din modul în care el descrie această experiență. El vorbește despre un „om în Hristos”. Este așa ca și cum el ar vorbi despre altcineva. Dar el vorbește despre sine însuși. Aceasta se poate deduce din versetul 7, unde spune „eu” și „mă” în legătură cu revelația deosebită pe care a descris-o mai devreme.

Acum, când începem acest pasaj, aș vrea să subliniez mai întâi marea diferență față de ultimele versete din capitolul precedent. Acolo a fost coborât într-un coș, pentru a scăpa de dușmanii săi. Aici este răpit în al treilea cer. În secțiunea precedentă a vorbit despre slăbiciunile sale, iar acesta este lucrul cu care a vrut să se laude. Tot ceea ce trăise îl făcuse mic și pe Hristos mare. Acum scrie despre o experiență deosebită, pe care a trăit-o, o experiență pe care nimeni altcineva nu a avut-o. El descrie această experiență nu pentru că ea ar fi fost utilă pentru el, ci pentru că a fost utilă pentru corinteni (și pentru noi). De altfel, el păstrase deja tăcerea despre această experiență timp de 14 ani. Acest lucru în sine este deja o realizare. Ai putea să păstrezi pentru tine o experiență foarte frumoasă și extraordinară, ceva ce numai tu ai trăit? Cred că ți-ar plăcea să le povestești și altora despre ea. Pavel nu a făcut-o. Dar acum, deoarece venise momentul, putea să vorbească despre asta fără să se înalțe pe sine. De altfel Dumnezeu îi dăduse un „medicament” împotriva acestui lucru, după cum ai citit în versetul 7, dar voi reveni la acest aspect.

Pavel putea vorbi despre viziunile și revelațiile pe care le primise de la Domnul. Unele dintre „viziunile”, pe care le-a avut, se găsesc în Faptele apostolilor 9.12; 16.9 și 18.9. Una dintre „revelațiile”, pe care i le-a dat Domnul, poate cea mai frumoasă, o poți citi în Efeseni 3.1-11. Acestea sunt lucruri care l-au făcut să se ridice deasupra înșelătorilor. În același timp, sunt lucruri care îl făceau incredibil de mic în ochii lui, pentru că veneau de la Dumnezeu. El a fost profund impresionat de acest lucru.

În afară de viziunile și revelațiile Domnului, i s-a întâmplat ceva foarte deosebit. El nu știe cum s-a întâmplat și nici în ce stare se afla. S-ar putea ca el să fi fost în trup - îmi imaginez că într-un fel de stare de vis - și că cerul a venit la el sau că Dumnezeu l-a răpit împreună cu trupul său. S-ar putea, de asemenea, ca Domnul să-i fi luat duhul în al treilea cer, în timp ce trupul său a rămas pe pământ, astfel încât, în acest fel, el era doar în cer. El nu știa, Dumnezeu știa. Asta i-a fost de ajuns.

Al treilea cer este cel mai înalt loc din creație. Cerul este locul unde locuiește Dumnezeu și unde se află tronul Său. Acest lucru indică înălțimea la care a fost răpit Pavel: deasupra cerului norilor (pe care l-am putea numi primul cer) și chiar deasupra cerului stelelor și planelor (pe care l-am putea numi al doilea cer). Este un loc în care satan are încă acces, după cum poți citi în cartea Iov 1. Dar satan nu are acces în Paradis. Paradisul spune ceva despre atmosfera care domnește acolo: este locul în care se află duhul și sufletul credincioșilor care au adormit, bucurându-se de Domnul Isus fără să fie stingheriți. Acolo Pavel a avut ocazia să vadă și chiar să audă. Ceea ce a auzit acolo l-a impresionat foarte mult. Cuvintele pe care le-a auzit au fost inexprimabile în limbaj uman. Nu se potriveau cu relațiile interumane. Era o vorbire cerească. Chiar dacă el ar fi știut-o, nu ar fi putut vorbi despre asta, pentru că ea nu ar fi fost înțeleasă. Dumnezeu i-a dat această experiență deosebită, ca o încurajare pentru slujirea sa.

Acest lucru era în deplină concordanță cu slujba pe care Dumnezeu i-o încredințase. Slujba sa a fost în legătură cu un Hristos care acum este glorificat în ceruri. Oriunde mergea, aceasta era tema principală a predicii sale. Ceea ce trăise în Paradis, în al treilea cer, avea să-i rămână în memorie și să-l motiveze neîncetat în lucrarea sa pentru Domnul.

Este la fel și la tine? Chiar dacă felul de experiență, pe care Pavel o descrie aici, se potrivește doar unui apostol, și tu cunoști experiențe frumoase cu Domnul. Nu viziuni, ci evenimente de zi cu zi, care poate nu sunt nimic deosebit în sine, dar care pentru tine sunt o dovadă că Domnul are mâna Sa în ele. Toate aceste experiențe cu Domnul îți dau o încurajare deosebită de a-L sluji pe Domnul.

În ceea ce privește lauda lui Pavel: el a vrut să se laude doar cu un om în Hristos, pentru că atunci este vorba de Hristos. Bărbatul Pavel a dispărut atunci de la fața locului. El este înconjurat de Hristos, ca să spunem așa, astfel încât nu se mai vede nimic din el însuși. Este frumos să ne amintim că și Dumnezeu te vede în Hristos. Citește doar capitolul 5.17. Cu cât ești mai conștient de acest lucru, cu atât mai mult aceasta va determina viața ta. Nu te mai gândești la tine, nu mai trăiești pentru tine. Secretul unei astfel de vieți se află în Galateni 2.20. Deschide versetul o dată, lăsa-l să aibă un efect asupra ta și cere lui Dumnezeu ca acest verset să vă determine viața. Pavel nu a vrut să se laude cu el însuși, decât numai cu slăbiciunile sale. Slăbiciunile sale au dovedit că el nicidecum nu era o persoană impresionantă, iar acest lucru l-a oferit lui Dumnezeu ocazia de a-și arăta puterea în el. Desigur, Pavel ar fi putut să se folosească de circumstanțele în care a fost, atât în suferință, cât și în paradisi, pentru a se face important prin aceasta. El ar fi spus doar adevărul. Poate că recunoști acest lucru, la tine sau la alții, că se vorbește mult despre ceea ce a trăit cineva. Prin aceasta poți culege apreciere și admirație.

Să te comporți ca Pavel nu este ușor. El a ales în mod deliberat un mod de prezentare prin care toată slava se cuvenea lui Dumnezeu și lui Hristos. Nimeni nu trebuia să fie tentat să aibă o părere mai bună despre el, decât era în concordanță cu faptele. Faci tu vreodată tot ce poți, pentru a-i face pe oameni să aibă o părere puțin mai bună despre tine decât ceea ce văd sau aud despre tine? Aceasta este în fiecare dintre noi. Ne place să arătăm mai bine decât suntem

în realitate. Pavel nu a vrut să fie adorat ca un erou, nu a vrut gloria care nu era a lui. Preocuparea sa cea mai mare a fost să împiedice să i se acorde onoarea care i se cuvenea doar lui Dumnezeu și lui Hristos. Erau multe lucruri cu care s-ar fi putut lăuda, cel puțin „vizita” sa în Paradis. Pericolul înălțării de sine stătea mereu la pândă. Pavel era prin natura sa un om la fel de păcătos ca și noi. Din cauza excesului de revelații, pe care le avusese, pericolul de a deveni arogant era și mai mare. Și Dumnezeu știa acest lucru. De aceea, El i-a dat lui Pavel o „gardă personală”, pentru a-l proteja de acest pericol. În secțiunea următoare vom vedea cum a reacționat Pavel la acest lucru.

Citește încă o dată 2 Corinteni 12.1-6. – Ai făcut și tu experiențe deosebite cu Domnul, care te încurajează să trăiești numai pentru El?

34. Harul Meu îți este de ajuns

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 12.7-10

Așadar, Pavel a avut parte de o experiență remarcabilă, de care ar fi putut fi extrem de mândru. Cineva a spus odată: Nu este periculos să fii în al treilea cer, dar este periculos să fi fost acolo.

Dumnezeu îi dăduse o „gardă de corp”, ca o măsură de precauție, pentru ca el să nu devină îngâmfat „din cauza măreției descoperirilor”. Și ce paznic! A fost un înger al lui satan, care l-a bătut cu pumnii. Nu era o companie plăcută. Îl avea cu el pe acest slujitor al lui satan de nu mai puțin de 14 ani. Acest înger al lui satan a fost pentru el „o țepușă pentru carne”. Nimănui nu-i place să intre în contact cu o țepușă, pentru că aceasta provoacă doar durere. Îngerul lui satan a purtat grijă ca durerea să rămână, și cu siguranță nu a făcut-o cu blândețe. Pavel a trăit aceasta așa ca și cum ar fi fost bătut cu pumnii. Unii spun că prin această țepușă ar fi vorba de o boală a ochilor. Acest lucru este dedus din Galateni 6.11. Ar putea fi vorba și de o deficiență de vorbire, ceea ce se deduce din capitolul 10.10 din scrisoarea pe care o ai acum în față. Oricum ar fi fost, era ceva care îi amintea permanent de propria slăbiciune. Ar fi vrut să se elibereze de el și se rugase pentru asta, chiar de trei ori. Domnul nu i-a răspuns la acea rugăciune, dar i-a dat balsam pentru durere: harul Său.

Ce mângâiere și încurajare extraordinară a fost acest răspuns al Domnului pentru mulți de-a lungul secolelor! Este valabil și astăzi și nu s-a diminuat, și pentru tine. Poate că există și în viața ta ceva, pe care trebuie să-l porți mereu cu tine și de care ai vrea să te eliberezi. Te-ai rugat de multe ori pentru o schimbare, dar aceasta nu s-a realizat. Sper că poți spune din experiență, că Domnul ți-a spus și ție că harul Său îți este de ajuns. Te-ai rugat de mai mult de trei ori și tot nu ai primit un răspuns? Ți se pare că El nu te aude? Atunci aș dori să-ți îndrept privirea spre un om, care a trecut și el prin momente foarte grele: Ieremia. Prin ce suferință trecuse deja, iar el era încă în mijlocul ei. Cu toate acestea, el spune în Plângerile lui Ieremia 3.31-33: „Pentru că Domnul nu va respinge pentru totdeauna; iar dacă întristează, El va avea

milă, după mulțimea îndurărilor Sale. Pentru că El nu necăjește și nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor.” Aceasta este vorbirea credinței, vorbirea pe care și tu ai voie s-o vorbești. Cea mai frumoasă victorie, pe care o poate obține satan, este aceea că începem să ne îndoim de dragostea lui Dumnezeu, pentru că nu ne dă ceea ce cerem. Nu-i dați această victorie. Dumnezeu Se folosește de problema ta pentru a te menține mic și slab, astfel încât puterea Lui să se poată împlini în slăbiciunea ta. Poți conta pe faptul că toți cei cărora li se permite să facă o slujbă pentru Domnul au ceva în viața lor care îi ține slabi. Acesta este modul lui Dumnezeu de a ne împiedica să devenim aroganți și să uităm că avem nevoie de El în toate.

De altfel, aceste versete nu înseamnă că te poți ruga doar de trei ori pentru un singur lucru. Biblia este plină de încurajări pentru a persevera în rugăciune. Vezi, de exemplu, Luca 18.1-8. Nu, aceste versete se referă la ceva anume din viața ta, despre care știi că Domnul îl permite ca să te țină smerit. Te-ai rugat de câteva ori pentru acest ceva, dar după un anumit timp Domnul ți-a dat convingerea că nu ar trebui să te mai rogi pentru el, pentru că El consideră că este mai bine să rămână așa. Dar, încă o dată: vei experimenta ajutorul și puterea Lui în același timp și într-un mod pe care nu le-ai fi cunoscut altfel.

Acest lucru îl determină pe Pavel să spună că „are plăcere” în slăbiciunile sale. Nu au fost ele ocazii prin care puterea lui Hristos a devenit vizibilă în viața lui? El voia să facă și să sufere totul pentru Hristos. Cu cât se vedea mai puțin din el însuși și mai mult din Hristos, cu atât mai mult considera că este mai bine. El a realizat ceea ce spune Ioan 3.30: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”. Dacă aceasta este dorința profundă a inimii tale, vei vrea să treci prin încercări și temeri, arătând astfel cât de slab ești tu și cât de puternic este Hristos. Dacă ești slab, adică slab în tine însuși în fața tuturor acestor dificultăți, atunci ești puternic, pentru că puterea lui Hristos locuiește peste tine. Puterea lui Hristos poate atunci să pună stăpânire pe tine, pentru că nu faci față dificultăților cu propriile forțe.

Mă întorc pe scurt la rugăciunea lui Pavel făcută de trei ori. Ea îmi amintește de Domnul Isus care s-a rugat de trei ori în Ghetsimani. Poți găsi această relatare în Matei 26.36-46 (dar și în Marcu 14 și Luca 22). Acolo El Îl roagă de trei ori pe Tatăl Său, dacă nu ar fi posibil ca paharul (al judecății de pe cruce) să treacă de la El. Și totuși, există o mare diferență față de rugăciunea lui Pavel. Pavel a vrut să fie eliberat de un ceva care îl ținea departe de mândrie. Aceasta înseamnă că păcatul era prezent în Pavel, a cărui acțiune trebuia împiedicată. Nimic din toate acestea nu a existat în Domnul Isus. În El nu era niciun păcat. Tocmai de aceea, El L-a rugat pe Tatăl să nu intre în contact cu păcatul. Grozăvia paharului, pe care a trebuit să-l bea Domnul, a fost că El a trebuit să fie făcut păcat și să ia asupra Sa păcatele tuturor celor care au crezut și vor crede, și să sufere în schimb judecata deplină a lui Dumnezeu asupra acestora. Era imposibil ca El să dorească așa ceva. În cazul lui Pavel, imperfecțiunea sa a fost cea care l-a determinat să se roage, în cazul Domnului Isus, perfecțiunea Sa a fost cea care L-a făcut să implore.

În plus, Domnul Isus a adăugat imediat: „... dar nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. El era deplin de acord cu calea pe care Tatăl o avea pentru El. Niciodată El nu ar fi vrut să meargă pe altă cale, dar Se îngrozea să intre în contact cu păcatul și, prin aceasta, să fie despărțit de

Dumnezeul Său. De aici și rugăciunea Sa. După ce S-a rugat, în inima Lui a fost pace deplină și S-a lăsat luat în captivitate pentru a împlini întreaga lucrare, spunând: „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?” (Ioan 18.11)

Îți va îmbogăți enorm viața de credință și de rugăciune dacă înveți să spui: „Nu voia mea, ci a Ta să se facă”. Supunerea voinței tale voinței lui Dumnezeu este secretul păcii din inima ta în mijlocul atâtor lucruri pe care ai vrea să le vezi altfel.

Citește încă o dată 2 Corinteni 12.7-10. – Sunt „țepușe” în viața ta? Ce gândești tu, care este intenția lui Dumnezeu cu ele?

35. Grija lui Pavel pentru corinteni

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 12.11-21

Pavel privește înapoi la apărarea sa. El repetă ceea ce a subliniat întotdeauna, și anume că a devenit atât de nebun încât a ajuns să vorbească despre el însuși. Dar corinteni îl obligaseră să facă acest lucru, pentru că ei dăduseră ascultare altor apostoli falși. Acești oameni au vorbit foarte negativ despre Pavel. Corinteni se lăsaseră influențați de aceste opinii, deși ar fi trebuit să știe mai bine. Nu fusese Pavel mijlocul prin care ei ajunseseră să creadă în Domnul Isus? Autoapărarea sa nu trebuia neapărat să fie necesară. *Ei* ar fi trebuit să-l apere! În nimic nu fusese mai prejos decât falșii apostoli (compară cu 2 Corinteni 11.5). Acest lucru se referă la slujirea sa. Persoana lui nu însemna nimic pentru el. Când era la ei, ei erau martori ai semnelor, minunilor și faptelor mărețe pe care le făcuse în Corint. Acestea nu fuseseră „lucruri întâmplătoare”, ci erau lucruri pe care el le făcuse cu toată perseverența. Prin perseverența de care dă dovadă cineva ne putem da seama cum este el. În cazul lui Pavel, corinteni puteau vedea că el garanta ceea ce predica și că misiunea sa venea de la un nivel mai înalt.

În comparație cu alte adunări, ei nu au fost defavorizați. El s-a dedicat pe deplin lor, așa cum s-a dedicat și altor adunări. Singura diferență era că nu acceptase bani de la ei, în timp ce de la alte adunări a luat bani. Aveau de gând ei să ia asta ca pe o dovadă că nu-i păsa cu adevărat de ei? Le spusese mai înainte că nu dorea sub nicio formă să dea impresia că ar fi urmărit interese proprii. Starea lor spirituală era de așa natură încât s-ar fi lăudat doar cu faptul că și ei și-au făcut partea lor pentru a-l întreține pe apostol. El a vrut să prevină acest lucru. Voia să se confrunte cu ei fără nicio obligație și să le poată spune liber ce le lipsește. Au numit ei nedreptate faptul că nu le-a cerut o contribuție financiară? El le cere, oarecum ironic, iertare pentru acest lucru. În același timp, el spune că atunci când va veni din nou la ei, nu va acționa altfel. Iarăși el nu va accepta bani de la ei.

Cum poate vorbi Pavel despre o „a treia oară”, când nicăieri în relatarea călătoriei sale pe care o avem în Faptele apostolilor nu apare că ar fi făcut o a doua vizită în Corint? Cea mai bună

explicație pentru mine este că intenționa să facă o a doua vizită, dar a amânat-o din cauza stării precare a corintenilor. Au vrut să-i scutească de o comportare severă din partea sa și să le dea ocazia de a îndrepta lucrurile care nu erau bune. Acest lucru poate fi dedus din ceea ce a spus în capitolul 1.15,23. Așa că acum era gata să vină pentru a treia oară, și *voia* să vină cu bucurie, pentru că avea în vedere un bine pentru ei.

El era preocupat de ei personal și nu de banii sau de bunurile lor. Ei erau copiii lui în credință. Ca un tată adevărat și grijuliu, el nu urmărea să obțină cât mai mult profit de la copiii săi, ci folosea totul pentru a le oferi ceea ce aveau nevoie. La fel cum părinții economisesc pentru copiii lor, Pavel avea mari bogății spirituale, dintre care o parte dorea să le-o dea și lor. Și indiferent dacă înțelegeau sau nu de ce a acționat așa cum a făcut-o, aceasta nu conta pentru el. El i-a iubit extraordinar de mult. Aceasta este o dovadă frumoasă de dragoste autentică. Chiar și atunci când dragostea nu primește răspuns sau chiar este interpretată greșit, ea rămâne la lucru.

În ciuda tuturor necazurilor pe care i le făceau corinteni, el a continuat să aibă grijă de ei. Da, chiar necazul pe care i-l produceau ei îi sporea și mai mult grija pentru ei, iar dragostea lui pentru ei devenea, ca urmare, abundentă. Cel care este influențat de bârfele răuvoitoare interpretează greșit tot ceea ce face cealaltă persoană. Pavel nu s-a descurajat de acest lucru. El a mers pe cea mai joasă cale.

El *voia* să folosească tot ce avea și chiar să se folosească pe el însuși pentru ei, dacă ar fi fost bine pentru ei și dacă ar fi mers din nou pe calea dreaptă a Domnului. Dacă, în ciuda tuturor lucrurilor, ei nu au vrut să accepte aceste dovezi ale dragostei sale, atunci era treaba lor. El nu i-a împovărat. Din punctul lui de vedere ei puteau interpreta comportamentul său ca fiind inteligent și viclean, numai să țină minte că el în niciun caz nu a urmărit interesul propriu. Cu siguranță nu a acționat în mod înșelător, de exemplu, trimițând pe alții înainte. S-ar putea ca ei să creadă că, deși nu ar fi fost el, ar fi trimis totuși pe alții și în felul acesta ar fi profitat. Și în privința asta putea să-i privească calm în ochi și chiar să-i provoace cu privire la comportamentul lui Tit și al fratelui care era cu el. La urma urmei, trebuiau să recunoască faptul că acești doi frați emanau același spirit de dragoste, pe care îl observaseră la Pavel și că ei procedaseră în același mod. Cât de perseverentă și de laborioasă este eradicarea neîncrederii odată ce aceasta a fost semănată și a prins rădăcini. Falșii învățători au făcut toată lucrarea. Dar Pavel este neobosit în a vindeca ruptura adusă încrederii.

Pavel aduce în fața lui Dumnezeu ideea care îi cuprinsese, ca și cum s-ar fi apărât singur. Poți face acest lucru doar dacă ai conștiința complet curată, iar Pavel o avea. Hristos a fost conținutul slujbei sale. Prezența lui Dumnezeu a fost punctul de plecare al predicării sale. Scopul slujbei sale a fost de a-i edifica pe credincioșii din Corint. Și uite cum li se adresează. El îi numește „preaiubiți”. Asta nu înseamnă doar o vorbă rostită în chip ușuratic, ci reflectă sentimentele din inima lui. Acesta este cel mai bun mod de a câștiga pe credincioșii rădăciți. Înseamnă aceasta oare că trebuie să trecem cu indulgență cu vederea greșeala? Nu, deloc. Dragostea „nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul” (1 Corinteni 13.6).

De aceea, Pavel adaugă la remarcile sale un avertisment, care trebuie să-i atingă profund. Există încă unele lucruri care nu sunt în regulă. Lucrurile pe care le enumeră succesiv nu sunt lucruri pe care le inventează din senin. Sunt lucruri care erau prezente printre credincioșii din Corint. Și ele pot fi prezente și astăzi. Dacă Pavel ar fi întâlnit aceste lucruri când va fi venit, ar fi fost o umilire pentru el. El ar simți că Dumnezeu îi dădea această umilire, și asta în prezența lor. El ar fi trăit acest lucru ca pe un eșec personal față de Dumnezeu, pentru că nu ar fi reușit să-i facă să renunțe la ceea ce era greșit. Ce mâhnire ar fi avut dacă ar constata că mulți nu s-au pocăit încă de păcatele pe care le-au comis. Păcatul strică mai mult decât gândești. Dar nu este suficient să ne despărțim de păcat. Este necesar să avem remușcări sincere pentru aceasta. Numai atunci se deschide din nou calea pentru a primi și a ne bucura de binecuvântările pe care Dumnezeu le dă prin slujitorii Săi. Dacă nu există o pocăință sinceră față de un păcat, pericolul de a cădea din nou în acel păcat este uriaș.

Dacă te gândești pentru un moment la începutul acestui capitol, vei vedea un mare contrast cu sfârșitul. Capitolul începe cu o persoană în Hristos, care este răpită în Paradis și se încheie cu oameni care nu s-au îndepărtat de cele mai îngrozitoare păcate. Ambele sunt posibile. Sper că te-ai pocăit cu adevărat de păcatele tale anterioare și că trăiești ca un om în Hristos.

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 135-145.

Internet: www.Daniel-Verlag.de